

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΥΡΕΣΙΩΝ ΕΠΙΘΟΡΙΑΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΪΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapostoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com τηλ. 210 8027738
ΚΥΡΙΑΚΗ 12^η Σεπτεμβρίου 2010 ΕΤΟΣ 3ον ΤΕΥΧΟΣ 123

Η Ύψωσις του Τιμίου Σταυρού

Ο Κωνσταντίνος ο Μέγας και Ισαπόστολος, πρώτος μεταξύ των βασιλέων της Ρώμης 'εδέξατο', γράφει ο Συναξαριστής του οσίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, τον χριστιανισμό.

Έχοντας πόλεμο κατά του Μαγνεντίου όπως λένε κάποιοι, ή στον ποταμό Δούναβη κατά των Σκυθών όπως λένε κάποιοι άλλοι και βλέποντας τα στρατεύματα των εχθρών που ήταν περισσότερα από τα δικά του βρέθηκε σε κατάσταση απορίας και φόβου.

Βρισκόμενος σ' αυτήν την κατάσταση είδε το μεσημέρι στον ουρανό σχηματιζόμενο από αστέρια τον τύπο του Σταυρού και τριγύρω από τον Σταυρό τυπωμένα κι αυτά από άστρα λαμπερά γράμματα με λατινικά στοιχεία τα οποία έλεγαν: 'Εν τούτω νικά'.

Αμέσως κατασκεύασε σταυρό όμοιο μ' αυτόν που είχε φανεί στον ουρανό και έδωσε πρόσταγμα να προπορεύεται μπροστά από το στράτευμά του και πράγματι νίκησε τους εχθρούς. Πολλοί θανατώθηκαν και πολλοί έφυγαν από

τον φόβο τους. Από αυτό το θαύμα ο Μέγας Κωνσταντίνος κατανόησε την δύναμη του σταυρωθέντος και αφού πίστεψε ότι αυτός είναι ο μόνος αληθινός Θεός βαπτίστηκε με την μητέρα του.

Έστειλε τότε την μητέρα του στα Ιεροσόλυμα για να προσκυνήσει και λαμπρότατα να τιμήσει τον ζωοποιό τάφο του Κυρίου και τους αγίους τόπους, καθώς και για να ψάξει να βρει τον Τίμιο Σταυρό.

Η μητέρα του βρήκε τους τρεις σταυρούς, του Κυρίου και των δύο ληστών, καθώς και τα καρφιά τους. Καθώς βρισκόταν σε απορία ποιος από τους τρεις είναι ο σταυρός του Κυρίου, έφεραν το πτώμα μιας χήρας γυναίκας η οποία αναστήθηκε μόλις την ακούμπησαν στον σταυρό του Κυρίου, πράγμα που δεν συνέβη με τους άλλους δύο.

Τότε η βασίλισσα με μεγάλη ευλάβεια και πίστη ασπάστηκε και προσκύνησε τον σταυρό και την προσκύνηση ακολούθησε η Σύγκλητος των Αρχόντων. Το ίδιο όμως ζητούσε διακαώς να κάνει και όλος ο λαός, ή τουλάχιστον να τον δει από μακριά να ευχαριστηθεί ο μεγάλος του πόθος. Τότε ο μακαριώτατος Πατριάρχης Μακάριος ανέβηκε πάνω στον άμβωνα και σήκωσε με τα δυο του χέρια τον τίμιο Σταυρό φανερώνοντάς τον σε όλους τους χριστιανούς οι οποίοι μ' ένα στόμα φώναξαν το «Κύριε ελέησον».

Από τότε πρόσταξαν οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας να γιορτάζεται στις 14 Σεπτεμβρίου η τίμια και παγκόσμια Ύψωση του Τιμίου Σταυρού για να δοξάζεται ο Χριστός που σταυρώθηκε σ' αυτόν.

Ο Σταυρός του Χριστού η μόνη λύσις του αδιεξόδου μας

***Αρχιμ. Γεώργιος Καψάνης,
Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους***

Διανύουμε μία ιδιαίτερα δύσκολη περίοδο. Πολλοί ανησυχούν για την οικονομική ύφεση και κρίσι. Θεωρούμε όμως ότι πιο ανησυχητική είναι η πνευματική κρίσι και η προσπάθεια κάποιων παραγόντων να αποχριστιανίσουν και αποορθοδοξοποιήσουν τον λαό μας. Η Ευρ. Ένωσις φαίνεται ότι συμβάλλει με τις οδηγίες της προς την κατεύθυνσι αυτή. Οι δομές, που προετοιμάζουν τον ερχομό της «Νέας Εποχής», είναι επίσης επικίνδυνες, γιατί αποπροσωποποιούν τα ανθρώπινα πρόσωπα και μεταβάλλουν την κοινωνία σε μάζα. Θεσμοί όπως το ηλεκτρονικό φακέλωμα, η κατάργησις του θρησκευάματος από τις ταυτότητες των Ελλήνων, ο σταδιακός περιορισμός της διδασκαλίας του μαθήματος των Θρησκευτικών στα σχολεία, η σχεδιαζόμενη επαχθής και ασφυκτική για την λειτουργία της φορολόγησις της Εκκλησίας, η ενορχηστρωμένη πολεμική των Μ.Μ.Ε. κατά της Εκκλησίας, η συστηματική προσπάθεια να διαλυθή η Ορθόδοξος ελληνική

οικογένεια, συνιστούν μέτρα αποδομήσεως των ελληνορθόδοξων θεμελίων του Έθνους μας.

.....
 Προσβλέπομε στον Σταυρό του Κυρίου ως την λύση του αδιεξόδου μας. Όσο απομακρυνόμεθα από τον Χριστό, αιχμαλωτιζόμεθα από την φιλαυτία, που κατά τους Αγίους Πατέρας είναι η ρίζα όλων των κακών. Τα προφητικά λόγια του Αποστόλου Παύλου μας συγκλονίζουν: *«εν ταις εσχάταις ημέραις ενστήσονται καιροί χαλεποί έσονται γαρ οι άνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεύσιν απειθείς, αγάριστοι, ανόσιοι, άστοργοι, άσπονδοι, διάβολοι, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον ή φιλόθεοι, έχοντες μόρφωσιν ευσέβειας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι»* (Β' Τιμ. γ' 2-5).

Ο Κύριος, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος, *«αντί της προκειμένης αυτώ χαράς υπέμεινε Σταυρόν, αισχύνης καταφρονήσας»* (Εβρ. ιβ' 2) και έγινε *«υπέρ ημών κατάρα»* (Γαλ. γ' 13), για να μας ελευθερώση από την κατάρα του νόμου, δηλαδή από κάθε μορφή αυτοδικαιώσεως, και από την φιλαυτία.

Ατενίζομε στον Σταυρό πάσχοντα τον αναμάρτητο Κύριο και διδασκόμεθα την χριστοθήθεια, την αντικατάστασι της φιλαυτίας από το θυσιαστικό και αγαπητικό ήθος.

Πόσο πιο ωραία θα ήταν η κοινωνία μας και η ζωή μας, εάν με πνεύμα μετανοίας αγωνιζώμεθα κατά του εγωκεντρισμού και της φιλαυτίας;

Στο πρόσωπο του ευγνώμονος ληστού βλέπομε πως με την πίστι και την μετάνοια σώζεται ο άνθρωπος. Στον εξ αριστερών ληστή βλέπομε τον άνθρωπο, που, λόγω της απιστίας του, στερείται την σωτηρία, που προσφέρει ο Σταυρωθείς Ιησούς.

Ο Σεβασμιώτατος πρ. Ερζεγοβίνης Αθανάσιος Γιέφτιτς, παραλληλίζει τους δύο ληστές με δύο συγχρόνους φιλοσόφους, τον Ντοστογιέφσκυ και τον Σάρτρ: *«Δια την άρνησιν του Θεού ο Ντοστογιέφσκυ ήξερε όχι ολιγώτερον του Σάρτρ, εκείνα όμως, που ήξερε ο Ντοστογιέφσκυ ο Σάρτρ δεν ήθελε να τα γνωρίση. Εις την εωσφορικήν υπερηφάνειάν του και τον εγωκεντρισμόν του (τούτο λέγεται δαιμονική "φιλαυτία" κατά τους Πατέρας) ο Σάρτρ δεν ήθελε να αναζητήση την σωτηρίαν του ως ανθρώπου εις τον Θεάνθρωπον Χριστόν! Και εδώ πάλιν ισχύει δι' αυτόν η προσωπική μαρτυρία και ομολογία του Ντοστογιέφσκυ: "Όσοι αρνούνται τον Χριστόν, με αυτό βεβαιώνουν μόνον ότι δεν τον ε γνώρισαν καν"»* («Οι άνθρωποι του Θεανθρώπου Χριστού και ο μηδενισμός των συγχρόνων υπαρξιστών», περιοδ. «Γρηγόριος ο Παλαμάς», τ. 617, σ. 208-209).

Ο Εσταυρωμένος αναμένει πάντοτε, και μάλιστα εφέτος, που περνάμε αυτήν την πνευματική κρίσι και την λαίλαπα του αθεϊσμού, την μετάνοιά μας, Αρχόντων και αρχομένων, κλήρου, λαού και μοναχών.

Δεν εξέλιπαν βέβαια από τον λαό μας οι ταπεινές ψυχές, που μετανοούν, που προσεύχονται, που αγαπητικά προσφέρονται στον συνάνθρωπο. Αυτοί είναι οι γνήσιοι μαθηταί του Εσταυρωμένου Κυρίου.

Φωτίζει και παρηγορεί την ζωή μας ο Σταυρός του Χριστού. Είναι ο ανεξάντλητος ποταμός, που αρδεύει και ζωογονεί «την πόλιν του Θεού» (πρβλ. Ψαλμ. μεύ 5), δηλ. την Εκκλησία. Όπως ψάλλομε:

«Η ζωηφόρος Σου πλευρά, ως εξ' Εδέμ πηγή αναβλύζουσα, την Εκκλησίαν Σου, Χριστέ, ως λογικόν ποτίζει Παράδεισον, εντεύθεν μερίζουσα, ως εις αρχάς εις τέσσαρα Ευαγγέλια τον κόσμον αρδεύουσα, την κτίσιν ευφραίνουσα και τα Έθνη πιστώσ διδάσκουσα, προσκυκνείν την βασιλείαν Σου». (Μακαρισμοί Μεγάλης Παρασκευής)

Την Σταύρωσι του Κυρίου και την τριήμερο Ταφή Του ακολουθεί η ζωηφόρος Ανάστασις Του.

Όσο κι αν είναι σκοτεινός ο κόσμος μας, που εσταύρωσε τον Θεόν, σ' αυτόν τον κόσμο μπορούμε να χαρούμε, γιατί ο Σταυρωθείς και Ταφείς Κύριος ενίκησε τον θάνατο και ανεστήθη τριήμερος εκ των νεκρών «*συναναστήσας παγγενή τον Αδάμ*» (Αναστάσιμος κανών, ωδή στ ').

«Δεύτε λάβετε», λοιπόν, *«φως εκ του ανεσπέρου φωτός και δοξάσατε Χριστόν, τον Αναστάντα εκ νεκρών»* (Όρθρος Πάσχα).

Τον τελικό λόγο στον κόσμο μας δεν έχει η αμαρτία, η απιστία, ο θάνατος, ο διάβολος, αλλά ο νικητής όλων αυτών, Ιησούς Χριστός, ο «*Κύριος της δόξης*» (Α΄ Κοριν. β΄ 8).

Έτσι οι Χριστιανοί προσπαθούμε να συσταυρωθούμε με τον Χριστό, για να συναναστηθούμε μαζί Του και να περιπατήσουμε «*εν καινότητι ζωής*» (Ρωμ. στ΄ 4).

Μπορούμε να έχουμε χαρά, γιατί στον κόσμο δεν ενίκησε η αμαρτία και η φιλαυτία, αλλά η αγάπη του ταπεινού Ιησού. Και ακόμη, γιατί και σήμερα μπορεί η ζωή μας να πληρωθή με το Φως και την Χαρά της Αγίας Αναστάσεως του Κυρίου, παρά τις δυσκολίες και τους πειρασμούς, που αντιμετωπίζουμε. Γι' αυτό και εμείς θέλομε η ζωή μας να κινήται μεταξύ του Σταυρού και της Αναστάσεώς Του.

Με την πίστι αυτή σας χαιρετούμε εν Χριστώ Σταυρωθέντι και Αναστάντι και επαναλαμβάνομε μαζί σας τον ύμνο της Εκκλησίας:

«Τον Σταυρόν Σου προσκυνούμεν Δέσποτα, και την Αγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν»

